

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 10 sierpnia 2022 r.,
sprawy **L. L.**

podejrzanego z art. 207 § 1 k.k..

z powodu kasacji wniesionej obrońcą podejrzanego
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 20 stycznia 2022 r., sygn. akt IV Kz [...]

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w K.

z dnia 15 grudnia 2021 r., sygn. akt II K [...]

1) oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. N. –
Kancelaria Adwokacka w Ś., obrońcy z urzędu L. L., kwotę 442 zł
i 80 gr. (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy),
w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie
i wniesienie kasacji;**

**3) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża L.
L.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy podejrzanego L. L. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego

rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogły mieć one istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Nie należy zapominać o tym, że kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i pomyślana została jako instytucja służąca do eliminowania z obrotu prawnego prawomocnych orzeczeń odwoławczych, które ze względu na rażący stopień wadliwości nie powinny funkcjonować w demokratycznym państwie prawnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że podstawą wzruszenia w postępowaniu kasacyjnym prawomocnego orzeczenia może być tylko takie rażące naruszenie prawa, które *in concreto* mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Niedopuszczalne jest więc bezpośrednie atakowanie w kasacji orzeczenia sądu pierwszej instancji, a także kwestionowanie ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych w kasacji orzeczeniu sądu odwoławczego. Rolą sądu kasacyjnego nie jest bowiem ponowne – „dublujące” kontrolę apelacyjną rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji.

Patrząc na wniesioną kasację, z zarysowanej wyżej perspektywy, należy stwierdzić, że większość sformułowanych w niej zarzutów, mimo wskazania odmiennej podstawy prawnej, stanowi powielenie zarzutów z zażalenia obrońcy podejrzanego L. L. złożonego od postanowienia Sadu Rejonowego w K. z dnia 15 grudnia 2021 r., sygn. akt II K [...], z oceną których – dokonaną przez Sąd Okręgowy w Ś. - nie zgadza się skarżący. Dotyczy to prezentowanych w kasacji zarzutów kwestionujących dokonaną przez Sądy ocenę prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanego L. L. ponownie czynu zabronionego o znacznym stopniu społecznej szkodliwości bez dostatecznego uwzględnienia takich okoliczności jak: dotychczasowa linia życia podejrzanego, niekaralność, wykształcenie, wykonywana praca, systematyczne podnoszenie kwalifikacji zawodowych oraz jego obecna sytuacja życiowa, ograniczając się przede wszystkim do oceny dokonanej przez lekarzy psychiatrów. Skarżący po raz kolejny kwestionuje także rzetelność przeprowadzonej uzupełniającej opinii sądowo-psychiatrycznej.

Wskazać też należy, że powtórzenie w kasacji argumentacji prezentowanej uprzednio przez stronę w zwykłym środku odwoławczym może być skuteczne tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w ustawie. Wbrew pogładowi z kasacji, Sąd Okręgowy w Ś. rozpoznał wszystkie sformułowane w zażaleniu zarzuty, oraz przedstawił w pisemnych motywach swojego postanowienia z dnia 20 stycznia 2022 r., sygn. akt IV Kz [...], argumentację, z jakich to względów nie zyskały one aprobaty. Kontrola odwoławcza przeprowadzona w niniejszej sprawie jest, według Sądu Najwyższego, wszechstronna i rzetelna. Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia spełnia warunki określone w art. 457 § 3 k.p.k. i dowodzi, że tenże Sąd zrealizował wymóg z art. 433 § 2 k.p.k. Na marginesie można jedynie wskazać, że w/w zarzuty w zażaleniu przybrały postać zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych i jako takie winny być odczytywane.

Nie jest także zasadny zarzut rażącego naruszenia prawa karnego materialnego polegającego, zdaniem skarżącego, na zastosowaniu i orzeczeniu wobec L. L. środka zabezpieczającego w postaci obowiązku poddania się terapii psychiatrycznej w warunkach ambulatoryjnych mimo braku ustalenia czy inne środki prawne nie są wystarczające dla zapobieżenia ponownemu popełnieniu przestępstwa. I w tym wypadku, nie można mówić o jakimkolwiek naruszeniu prawa, a tym bardziej rażącym. Autor kasacji wprost zresztą wskazuje, że chodzi to o ustalenia faktyczne stojące za podjęciem decyzji o wyborze danego środka zabezpieczającego, a te jak wiadomo, nie mogą być przedmiotem zarzutu kasacyjnego. Niezależnie od powyższego wskazać należy, że Sąd dokonał ustaleń dotyczących wyboru środka zabezpieczającego nie tylko na podstawie opinii biegłych, lecz także innych okoliczności dotyczących podejrzanego. Co istotne, wbrew wnioskowi psychiatrów i psychologa, orzeczono terapię ambulatoryjną, nie zaś leczenie w zamkniętym oddziale psychiatrycznym.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[as]

